

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιεχτικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερθείας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ἘΚΔΑΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ἘΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ἘΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτερ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χανναῖα

Περίοδος Β'—Τόμ. 40^ο

Ἐν Ἀθήναις, 12 Ἰουλίου 1903

Ἔτος 25^ο—Ἀριθ. 28

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΔΟΥΛΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ἸΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια.)

— "Ὀχι, καὶ ἔχω μάλιστα λόγους νὰ πιστεῦω ὅτι δὲν θὰ με πιάσῃ ποτέ.
— Αὐτὸ ἔχει πολὺ νὰ κάμῃ εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐκλογῆς τοῦ ἱατροῦ... δὲν θὰ τὸ ἀρνηθῆτε.

— Ἐχετε πληρέστατα δίκαιον, πλοίαρχέ μου.

— Καὶ τώρα, δὲν πρέπει νὰ κρύψω, εἶνε πολὺ κοπιαστικά, εἶνε ἐπικίνδυνα, τὰ θαλασσοθηρικά ταξείδια μας... Ἡ κακοπέρασις, πολλὰς φορές αἰ στερήσεις, δὲν μᾶς ἀπολείπουν, καὶ οἱ πρωτόπτεροι θαλασσινοὶ βλέπουν καὶ παθαίνουν ὡς που νὰ συνειθίσουν.

— Τὸ γνωρίζω, πλοίαρχέ μου, ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ δὲν με φοβίζουν καθόλου.

— Καὶ ὄχι μόνον ἐπικίνδυνα εἶνε τὰ ταξείδια μας, γιὰ τὸν ἰατρό μου ἀλλὰ καὶ διαρκοῦν πολὺ... Ἀναλόγως τῶν περιστάσεων, ἐννοεῖται... Ποιὸς ξέρει ἂν ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ» δὲν κάμῃ δύο καὶ τρία χρόνια νὰ ἐπιστρέψῃ.

— Ἄς ἐπιστρέψῃ ὅποτεν θέλῃ, πλοίαρχέ μου... τὸ ζήτημα εἶνε νὰ φέρῃ ὅπως ὅλους ὄσους παίρνει μαζί του.

Ὁ κ. Μπουρκάρ δὲν ἤμπορουσε παρὰ νὰ μένῃ πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὰς ἰδέας τοῦ ἱατροῦ Φιλιώλ καὶ ἀπὸ τὸν τρόπον μετὰ τὸν ὁποῖον τὰς ἐλεγεν οὗτος. Ἄν τὰ συστατικά τοῦ εἶχεν, ἤθελαν ἐπιτρέψῃ νὰ ὑπογράψῃ συμβόλαιον μαζί του, θὰ ἐκαλοπερνοῦσαν εἰς τὸ ταξεῖδι καὶ οἱ δύο τῶν.

— Κύριε, εἶπεν ὁ πλοίαρχος, θὰ ἔχω, ὡς πιστεῦω, λόγους νὰ μακαρίζω τὸν ἑαυτὸν μου διότι σὰς ἐγνωρίσα, καὶ, ἀπὸ αὔριον, ἀμα λάθω τὰς δεούσας πληροφορίας, ἐλπίζω ὅτι τὸ ὄνομά σας θὰ

ἐγγραφῇ εἰς τὸ ἡμερολόγιον τοῦ πλοίου.
— Αὔριον λοιπόν, μετὰ τὸ καλὸ, πλοίαρχέ μου, ἀπήντησεν ὁ ἰατρός, καὶ ὅσον διὰ τὴν ἀναχώρησιν.

— Ἴσως ἀναχωρήσωμεν αὔριον κι' ὅλας, μετὰ τὴν βραδυτὴν παλιέροισιν, ἂν κατορθώσω νὰ ντικαταστήσω τὸν βρελᾶ μου ὅπως ἀντικατέστησα τὸν ἱατρὸν μου.

— Ἄ! δὲν ἔχετε συμπληρώσῃ ἀκόμη τὸ πλήρωμά σας, πλοίαρχέ μου;

— Ὀχι, δυστυχῶς, κύριε Φιλιώλ, καὶ ξέρετε, εἶνε ἀδύνατον νὰ ξενεύσω μετὰ τὸν

καίμεγο τὸν μάστορ-Μπουρκάρ...

— Μήπως εἶνε ἀρρωστος;

— Ναι, ἂν εἶνε ἀρρωστεῖται οἱ ρευματισμοὶ τοῦ τοῦ κρατοῦν παράλυτα καὶ χεῖρ καὶ πόδι... καὶ ἔμω, σὰς βεβαιῶ, δὲν τοὺς ἀρπάξῃ ταξιδεύων μετὰ τὸν «Ἅγιον Ἐνώχ».

— Νὰ σας πῶ, πλοίαρχέ μου, εἶπεν ὁ νέος ἰατρός, μοῦ φαίνεται ὅτι εἴμπορὸν νὰ σας ὑποδείξω ἓνα βαρελᾶ...

— Ἔσεῖς;...

Καὶ ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ ἦτον εἰσισιμὸς κατὰ τὴν συνήθειάν του νὰ ἀρχί-

σῃ πρόωρα εὐχαριστήριζ πρὸς τὸν ἱατρὸν αὐτὸν τοῦ ἐπέειπε πρόσωπον Θεῖας Προνοίας. Ἐβρα- τάσθη διὰ ἥκουε κι' ὅλας τὰ κτυπήματα τῆς ματσάλας ἐπάνω εἰς τὰς δοῦγες τῶν βαρελίων τοῦ εἶχεν εἰς τὸ κύτος τοῦ πλοίου του. Ἄλλὰ ἡ χαρὰ του δὲν διήρκεσε πολὺ, καὶ ἔσεισε θλιβερά τὴν κεφαλὴν, ὅταν ὁ κ. Φιλιώλ ἐπρόσθεσε:

— Δὲν ἐσκέφθητε λοι- πὸν νὰ πάμετε τὸν μα- στορ-Καβιδουλίνο;

— Τὸν Ζαχαρίαν Κα- βιδουλίνο... τοῦ εἶνε εἰς τὴν ἐδὸν τῶν Μύλων;

— Ὅλον καὶ ἄλλον!... Μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἄλ- λος Καβιδουλίνος εἰς τὴν Χάρθην ἢ καὶ ἀλλοῦ ἀ- κόμα;

— Τὸν Ζαχαρίαν Κα- βιδουλίνο!... ἐπανι- λάμβανεν ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ.

— Αὐτὸν, βέβαια...

— Καὶ πῶς τὸν γνω- ρίζετε σεις;

— Διότι τὸν ἐθερά- πεισα...

— Λοιπὸν... κι' αὐτὸς ἀρρωστος;...

«Σάλπιξ τὴν ἄγκυρα! ἐπρόσθεσεν ὁ ἰατρός.» (Σελ. 218, στήλ. γ.)

Μα έπεσε λοιπόν έπιδημία στους βαρελάδες :

— Όχι, μην ανησυχήτε, πλοίαρχέ μου... είχε μια πληγή στο χέρι. ή όποις έθεραπεύθη τάρα, και δεν τον έμποδίζει καθόλου στην εργασία του... Ο Καβιδουλίνας είχε άνθρωπος ύγιής, με καλήν κρᾶσιν, ρωμαλέος έν σχέσει με την ηλικίαν του, μόλις πενήνταρής, και θά ήτο θαυμάσιος διά τὸ πλοῖόν σας...

— Δέν άμφιβάλλω, άπήντησεν έ. κ. Μπουρκάρ. Αλλά, άν γνωρίζετε σεις τον Ζαχαριάν Καβιδουλίνον, τον γνωρίζω κ' εγώ επίσης, φρονῶ δε ότι κανείς πλοίαρχος δεν θά έπέθετο να τον προσλάβη...

— Διαιτί ;
— Ω! ξεύρει καλά την τέχνην του κ' έχει ταξειδέψη με φαλινοθηρικά... Το τελευταῖο του ταξειδι ήτο πρό πέντε ή έξι έτών...

— Δέν μου λέγετε, πλοίαρχέ μου, δια ποῖον λόγον δεν θά τον ήθελαν ;

— Διότι είχε μάντις κακῶν, κύριε Φιλιάλ, διότι άλλο δεν κάμνει παρά να προλέγη ναυάγια και καταστροφάς... διότι, όπως λέγει αυτός, άμυ φύγη κανείς από τὸ λιμάνι, φεύγει διά τελευταίαν φοράν και δεν ξαναγυρίζει!... Και έπειτα, καί ιστορίες για τὰ θαλασσινὰ τέρατα ποῦ λέγει ότι είδε... και θά ξαναδῶ ακόμα... Αὐτός ὁ άνθρωπος, κύριε Φιλιάλ, είχε ικανός να κάμη όλον τὸ πλήρωμα να χάση τὸ ήθικόν του!...

— Το λέτε σοβαρά, πλοίαρχέ μου ;

— Σοβαρώτατα !

— Σταθήτε να ίδουμε... αφού δεν υπάρχει άλλος, και αφού σας χρειάζεται ένας βαρελάς...

— Ναι, τὸ ξεύρω... αφού δεν υπάρχει άλλος!... Και όμως, αυτός εκεί, ποτέ δεν θά μου ήρχετο στο νοῦ!...

— Επί τέλους, άμα δεν μπορεῖς να βάλῃς πλώρη στο βορρᾶ, καλός εἶνε κ' ὁ νότος... Και άν ὁ μαστρο-Καβιδουλίνας ήθελε... μά, δεν θά θελήσῃ...

— Τί χάνετε να δοκιμάσετε ;

— Όχι... μάταιος ὁ κόπος. Και έπειτα, ὁ Καβιδουλίνας!... έλεγε και εξανάλεγεν ὁ κ. Μπουρκάρ.

— Τί λέτε; πάμε να τον δούμε; έπρότεινεν ὁ κ. Φιλιάλ.

Ο πλοίαρχος Μπουρκάρ, γεμάτος από διαταγμούς, αναποφάσιτος, εσταύρωσε και εξεσταύρωσε τὰ χέρια του, εσυλλογίσθη, εξύγισε τὰ υπέρ και τὰ κατά, έσειτε την κεφαλήν του ως άνθρωπος ὁ έποῖος έρχεται εἰς την άκμήν να αρχίσῃ κάποιαν κακήν επιχείρησιν.

Κατόπιν, ὁ πόθος του να κάμη πανιά θσον τὸ δυνατόν γρηγορώτερα, ένίχθησεν καθέ ένδοιασμέν :

— Πάμε! άπήντησε.

Μετ' ελίγας στιγμᾶς, άμφότεροι είχαν

αναχωρήσῃ από τον Έμπορικόν λιμένα και εβάδιζαν πρός την κατοικίαν του κηδοποιῦ.

Ο Ζαχαρίας Καβιδουλίνας ήσε εἰς τὸ σπῖτι του, εἰς τὸ ισόγειόν του δωμάτιον, εἰς τὸ δάθος μιᾶς αὐλῆς. Άνδρες ρωμαλέος, ηλικίας πενήντα δύο έτών, φορών τὸ βελουζένιο πανταλόνι του και τὸ μακρικὸ γαλέκο του, έχων σκεπασμένην την κεφαλήν με ένα κασέτο από γουναρικό, και ζωσμένος με την μεγάλην λερὴν ποδιά του. Η εργασία δεν έφερε πολλά κέρδη, και, άν δεν είχε μερικᾶς οικονομίας, δεν θά ήμπορούσε να παίξῃ κάθε βράδυ την κοντσίαν του εἰς τὸ άπέναντι καφενακί με έννν γέροντα απόστρατον του ναυτικού, πρώην φαρφύλακα τῆς Έθης.

Ο Ζαχαρίας Καβιδουλίνας ήτον, άλλως τε, ένήμερος όλων των συμβαινόντων εἰς την Κάδρην, εγνωρίζεν όλους τοὺς εἰσπλους και τοὺς έκπλους των ἱστιοφόρων και των άτμοπλοίων, τοὺς απόπλους και τοὺς κατάπλους των υπερωκεανείων, τοὺς γύρους των πλοηγῶν, τὰ ναυτικά νέα, τέλος πάντων όλες τες κακογλωσσίες ποῦ εξέβραζαν καθημερινῶς αἱ παλιόρραι εἰς την προκουμπίαν.

Ο μαστρο-Καβιδουλίνας εγνωρίζε λοιπόν, και από πολλοὺ μάστα, τον πλοίαρχον Μπουρκάρ. Δι' αυτό, μόλις τον είδεν εἰς τὸ κατώφλι του εργαστηρίου του: — "Ε! εἰ εφώναξε, ακόμη δεμένος στο μουράγιο ὁ «Άγιος Ένώχ», ακόμη άποκλεισμένος στο Έμπορικὸ λιμάνι, σά να τον βαστούν οι πάγοι, αἰ ;... — Διόμη, μαστρο-Καβιδουλίνας, άπήντησεν ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ.

— Και ακόμη χωρίς γιατρό;... — Παρών... ὁ γιατρός.

— Μπᾶ... του λόγου σας, κύριε Φιλιάλ ;

— "Εγώ, ὅλος κ' ὅλος... και μάστα ήλθα εδῶ με τον κ. Μπουρκάρ, δια να σοῦ εἰποῦμε να μπαρκάρῃς και σ' μαζί μας...

— Να μπαρκάρω;... άνέκραξεν ὁ βαρελάς κρηδαίνων την μαισάλαν του.

— Μάλιστα, Ζαχαρία Καβιδουλίνας... εἶπεν ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ. Δεν σ' άρέσει τάχα ένα ταξειδάκι... τὸ τελευταῖον... μ' ένα καλὸ κάρabi και με την συντροφία καλῶν ανθρώπων;...

— Νά σας πῶ, κύριε Μπουρκάρ, οὔτε την έπρεμένα τέτοια πρότασι!... Τὸ ξεύρετε πολὺ καλά, έπῆρα τὴ συνταξί μου... Δεν άρμενικῶ πῶ παρά μονάχα στους δρόμους τῆς Κάδρης, όπου οὔτε από ναυάγια οὔτε από κακοθαλασσίες έχει κανείς να φοβηθῇ... Και θελετε εἰστί ;...

— Έλα δά, μαστρο-Καβιδουλίνας, συλλογίσου λιγάκι... Δεν σε πῆραν τὰ χρόνια για να μουλιάσῃς, εδῶ στην τσαμαδούρα σου, ή να μένης δεμένος με

τες πρυμάτσες, σὲν πλῆθὸ ποντόνι εἰς την άκρη τοῦ λιμανιῦ!...

— Σάλα τὴν άγκουρα, Ζαχαρία, σάλα την άγκουρα! έπρόσθεσεν ὁ ιατρός Φιλιάλ, άπομυμῶμενος τὴν φρασεολογίαν του πλοίαρχου Μπουρκάρ.

Ο μαστ. ο - Καβιδουλίνας έλαβε σοβαρώτατον ύφος, — κατά πᾶσαν πιθανότητα τὸ ύφος με τὸ εἶπὸν εκάμνε τὰς φοβεράς προφητείας του, — και με φωνὴν ὑπόκωφον εἶπε :

— Άκούστε με πλοίαρχε, και σεις, κύριε Φιλιάλ. Μιὰ ιδέα ποῦ εἶχα πάντα και δεν θά μεῦ φύγη ποτέ άπ' τὸ κεφάλι...

— Τί ιδέα;... ήρώτησεν ὁ πλοίαρχος,

— Πῶς ὁποιος πολυταξειδεῖει δεν μπορεῖ παρά να ναυαγήσῃ ένωρίς ή άργά!... Δεν λέγω ὅχι, ὁ «Άγιος Ένώχ» εἶχε καλὸ κηπετάνο... καλὸ πλήρωμα... βλέπω πῶς θάχῃ και καλὸ γιατρό... άλλα εἶμι βεβαίος ότι, άν μπαρκάρω, θά μου συμβῇ εκείνο ποῦ δεν μου συνέθηκε ακόμα...

— Έλα δά!... εφώναξεν ὁ κ. Μπουρκάρ.

— Αυτό ποῦ σας λέγω, έπεβεβαίωσεν ὁ μαστρο-Καβιδουλίνας. Γι' αυτό έταξα στον εαυτὸ μου να τελειῶσω ήσυχα τὴ ζωῆ μου στη στεριά!...

— Φαντασίες, όλα αυτά, δικηκρυξεν ὁ ιατρός Φιλιάλ. Όλα τὰ κρᾶβιζα δεν εἶνε προωρισμένα να χάνωνται αὐτανδρα!

— Όχι βέβαια, άπήντησεν ὁ βαρελάς, αλλά, τί τα θελετε; προαισθημα εἶνε αυτό: άν ξαναβῶ στο πέλαγος, δεν θά ξαναγυρίσω...

— Καλέ, ήσύχασε, Ζαχαρία Καβιδουλίνας, απεκρίθη ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ, δεν εἶνε σοβαρά αυτά τὰ πράγματα...

— Σοβαρώτατα, και έπειτα, μεταξύ μας, δεν έχω πᾶ κομμῖα περιέργεια να να σοῦ εἰποῦμε να μπαρκάρῃς και σ' μαζί μας... Τάχα δεν τα είδα όλα τον καιρό ποῦ έταξειδέυα;... τοὺς τόπους ποῦ κανε ζίστη, τοὺς τόπους ποῦ κανε κρύο, τὰ νησιά του Ειρηνικοῦ και του Άτλαντικοῦ, τὰ βουνά και τοὺς κάμπους ποῦ εἶνε από πάγο, τες φώκες, τὰ αλογα τῆς θαλάσσης, τες φάλαινες...

— Τὰ συγχαρητήριά μου, δεν μπορεῖς να χῆς παράπονο, εἶπεν ὁ κ. Φιλιάλ.

— Και ξερετε τί θά κατανήσω να ιδῶ εἰς τὸ τέλος ;

— Τί πράγμα, μαστρο-Καβιδουλίνας ;

— Αυτό ποῦ δεν είδα εἰς τὸ τώρα... κανένα φοβερὸ θηρίο τῆς θαλάσσης... τὴ μεγάλην νεροφείδα...

— Ποῦ ποτέ σου δεν θά την δῆς!... εβεβαίωσεν ὁ κ. Φιλιάλ.

— Και γιατί, παρακλιῶ ;...

— Διότι δεν υπάρχει!... Έχω διαβάσῃ όλα δσα εγράφησαν γι' αυτά τὰ θῆθεν θαλάσσια τέρατα, και σοῦ το έπα-

ναλαμβάνω, ή μεγάλη σου νεροφείδα δεν υπάρχει!...

— Καλέ, ποῖος τὸ λέγει! άνέκραξεν ὁ βαρελάς με τίσην πεποιθησιν, ώστε θά ήτο κόπος χαμένος να ζητήσουν να τον μεταπέισουν.

Επὶ τέλους, μετά πολλὰς παρακλήσεις ελκυσθείς από τον μεγάλον μισθὸν τον ὁποιον έπροσέφερον ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ, άπεφάσισεν ὁ Ζαχαρίας Καβιδουλίνας να κάμη τὸ τελευταῖον φαλινοθηρικὸν ταξειδι του, και, τὸ βράδυ τῆς ημέρας εκείνης, εκουβάλησεν τον σάκκον του εἰς τον «Άγιον Ένώχ».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β. Ο ΑΓΙΟΣ ΕΝΩΧ.

Τὴν έπιστολάν, 7 Νοεμβρίου, ὁ «Άγιος Ένώχ» εξέπλεεν από τον λιμένα τῆς Κάδρης, ριμουλκούμενος ὑπὸ του μικροῦ άτμοπλοίου «Ηρακλέους» τὸ έποῖον τον ὠδήγησεν εἰς κατὰ την ὄραν τῆς πλημυριδος. Ο καιρός ήτο αρκετὰ χαλασμένος. Σύννεφα χαμηλά και καταβροχισμένα έτρεχαν εἰς τὸ διάστημα, ὠθούμενα ὑπὸ ισχυροῦ νοτιοδυτικοῦ ανέμου.

Τὸ πλοῖον του πλοίαρχου Μπουρκάρ είχε χωρητικότητα 550 περίπου τόννων. Ητο εφοδιασμένον με όλα τὰ σκεῦα και τὰ σόνεργα, τὰ ὁποῖα συνήθως χρησιμοποιοῦνται εἰς την δύσκολον εκείνην άγρην των φαλινῶν, ανά τὰ μικροῦν πελάγη του Ειρηνικοῦ. Αν και είχε ναυπηγηθῆ πρό δεκάδος περίπου έτών, εδραστοῦσε καλὰ στη θάλασσα ὑπὸ τὰς διαφόρους ἱστιοδρομίας. Τὸ πλήρωμα του εφρόντιζε πάντοτε να διατηρῇ εἰς άριστην κατάστασιν να την ἱστιοφορίαν και τὸ σκάφος. Και είχαν άλλᾶξῃ πρό ελίγου μόλις ὄλην την επιχάλκωσιν του.

Ο «Άγιος Ένώχ» ήτο τρικάρων πλοῖον με σταυρώσεις, και ήσαν τὰ πανιά του: τρίγλος, μαστρα και μπούμα, κροκέτο, γάμπια και κοντραμεντζάνα, πλωρῆς και μεγάλος παπαρίγγος και μπέμπερης, πλωρῆς και μεγάλος κοῦντρος και κοντραμπέμπερης, κοντραφλόκος, φλόκος και τουρκετίνα εἶχε δε προς τοῦτους περιστῖα και προϊστῖα (κουρτελάτσες και βελαστράλια). Ο κ. Μπουρκάρ, την στιγμὴν του απόπλου, είχε διατάξῃ και ετοποθετήθησαν τὰ σύσκευα, τὰ ὁποῖα χρησιμεῖουν προς ανέλκυσιν των άγρευομένων φαλινῶν. Τέσσαρες φαλινίδες ήσαν εἰς τὰ καπόνια των, — άριστερὰ μὲν αἱ φαλινίδες του ὑπάρχου, του πρώτου και του δευτέρου ὑποπλοίαρχου, δεξιὰ δε ή φαλινίς του κυβερνήτου.

(Έπειτα συνέχεια) Ν. ΠΟΡΓΙΩΤΗΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΓΑΡΓΑΡΕΣ

Έλαβα από δύο νεαρούς φίλους μου δύο νοστιμιωτάτας έπιστολάς, την μίαν κατόπι τῆς άλλης. Η δευτέρα σχολιάζει και συμπληρώνει την πρώτην. Έπομένως εἶνε περιττὰ ἰδικά μου σχόλια.

Η πρώτη φέρει την ὑπογραφήν Κλέων Μ... και λέγει : «Πιστεύετε σεις εἰς τον πνευματισμόν; Εγὼ πιστεύω, και εἶχω την πεποίθησιν ότι ἄλλοι και υπερφυσικαί δυνάμεις μᾶς έπισκέπτονται συχνά, άλλοτε προσκαλούμενα και άλλοτε άπρόσκλητοι... Άμα ετελειώσαμεν τὰς εξετάσεις μας, ὁ φίλος μου Παῦλος Ρ... μού έπρότεινε να κάμωμεν μίαν εκδρομὴν εἰς τὸ κτήμα των εἰς τὰ περίχωρα τῆς Κορίνθου. Έφύγαμεν τὸ μεσημέρι με τον σιδηρόδρομον από τὰς Αθήνας, και από την Κορίνθον επήγαμεν με τὸ άμάξι εἰς τὸ κτήμα. Ητο νύκτα πλέον, όταν εφθάσαμεν εκεί, και μᾶς ὑπεδέχθη ὁ θεῖος του Παύλου, ὁ ὁποιος μένει διαρκῶς εἰς την εἰρησὴν με την οικογένειάν του. Αφού εδειπνήσαμεν ὠραία και εκαθήσαμεν εἰς τον κήπον άριστῆν ὄραν με την κουβένταν διά τὰς εξετάσεις μας, — και διά τὸ σταφιδικὸν ζήτημα, — επήγαμεν να κοιμηθῶμεν κατὰ τὰ μεσάνυκτα. Έπειδή εκάμναν έπισμευᾶς εἰς τὸ εἰσοχικὸν σπῖτι, μᾶς είχαν ετοιμάσῃ δύο κρεβάτια εἰς έν δωμάτιον, διότι τὸ διπλανὸν είχε χαλασμένην την στέγην. Ημεθα κουρασμένοι, και μᾶς επήρην άμέσως ὁ ύπνος. Όταν εξύπνησα, ήτο θεοσκότεινα: εκατάλαθα ότι καί μου ετάραξε τον ὕπνον, αλλά τί ήτο δεν ήξευρα. Μετ' ελίγας ὁμως στιγμᾶς ήκουσα μίαν ελαφρὴν κλαγγήν, ή ὁποῖα εφαινετο πῶς ήρχετο από την άκρην του δωματίου. Κατόπιν ήκουσα καθαρά ένα ὑπόκωφον μεταλλικὸν κρότον, συνοδευόμενον από ένα πνευγρὸν και βαθὸν μουγγρισμόν. Τόσον εκινήθη τὸ ένδιαφέρον μου, ὥστε έλαβα τον ὅπλον να εϋπνίσω τον φίλον μου, δια να αντιληφθῇ και αὐτός τὰ υπερφυσικά φαινόμενα. Αρχισε την μουρμούραν ὁ Παῦλος, αφού άλλως τε την στιγμὴν ποῦ εξύπνησε δεν ήχρῶτο τίποτε' αλλά μετ' ελίγου ήκουσαμεν ένα υπερκόσμιον ήχον, ὁ ὁποιος, σὰς τὸ εμολογῶ, μ' έκάμε να παγῶσω από την φρίκην. Ηκούετο ένας μακρὸς, αλλόκοτος ὄλολυγμός, τον ὁποιον συνοδῶμεν ένας βροχῆος παρατεταμένος ὀργῆος, ὅπως εκκείνον ποῦ βγάζουν τὰ άρνιά του Πάσχα όταν τὰ σφάζῃ ὁ μακελλάρης... Ο φίλος μου εμεινεν ὠχρὸς και άφωνος, ενώ εγὼ εσεινα προσεκυκὸν τὸ σὺς προσπαθῶν να εβρω κάποιαν φυσικὴν εξήγησιν του υπερφυσικοῦ εκείνου θαύτου, ὁ ὁποιος, εἶμι βεβαίος, ήρχετο από τὸ ἄδιο διπλανὸν δωμάτιον με την χαλασμένην στέγην. Επὶ τέλους απεφατίσμεν να ὑπάγωμεν εκεί δια να εξακριβώσωμεν τί ήτο' αλλά τί-

ποτε δεν εῦρηκαμεν τὸ δυνάμενον να διαφωτίσῃ τὸ ανεξήγητον φαινόμενον. Όλην την νύκτα εμεινα άφηνος, αλλά τίποτε δεν ήκούταμε πλέον. Ο θεῖος του Παύλου δεν εβγήκε τὸ πρωὶ από τὸ δωμάτιόν του, διότι ήτο πολὺ κακοδιάθετος. Δεν ήθελον να κάμω λόγον εἰς την οικοδοσποικίαν, δια να μην την ανησυχήσω, και έπέστρεψα εἰς τὰς Αθήνας με τὸ πρώτον τραίνον, αφού παρεκάλεσα τον Παῦλον να με δικαιολογήσῃ ὅπως ήθελε. Πῶς εἰσηγήετε, σεις, τὸ φαινόμενον; Αντίγραρον τῆς παραύσης μου εσεελα εἰς τον Παῦλον, και του συνέστησα να σας γράψῃ και αὐτός επιβεβαιῶν την άκριβειαν του συμβάντος, τὸ ὁποῖον κατ' εμε αποδεικνύει ότι ὑπάρχουν πράγματι ανεξήγητα πνευματιστικά φαινόμενα...)

Ίδου και ή έπιστολή του Παύλου :

« Ο φίλος μου Κλέων εἶνε βλάκας με περικεφαλίαν. Διαβάζει, φαίνεται, εἰς τὰς εφημερίδας δσα δημοσιεύουν οι πνευματισταί, και επήρην ὁ νοῦς του αέρα. Ζητεῖ να επιθεβαιώσῃ την άριβειαν του συμβάντος, του ανεξηγήτου φαινομένου». Ας τὸ ακούτῃ λοιπόν. Πρὶν μᾶς καληνυχτίσῃ ὁ θεῖος μου, μᾶς εἶπεν ότι εκρώσῃ και του επονοῦσεν ὁ λαιμός του. Έκοιμώμεθα, και εξαφνα τρώγω μίαν εἰς τὸ πρόσωπον, και εϋγπνίσθη με τὸ παρῶστον του ποῦ μου έπέταξε, διότι ήτο τόσον φοβισμένος ὥστε κατ' αρχάς δεν ετόλημσε καν να σηκωθῇ από τὸ κρεβάτι του. Εγὼ εγύρισα από τὸ ἄλλο πλευρὸν, αφού του εἶπα να μ' άφίσῃ ήσυχον, και μ' εξαναπνευρε πάλιν ὁ ὕπνος, όταν αὐτός ήλθεν ἐπὶ τέλους και μ' ετρόβηξε και μού εἶπε να πάγω να διώξω τὸ φάντασμα. Και ὁμως λέγει ότι «εἰμεινα ὠχρὸς και ακίνητος». Πῶς με είδεν, αφού ὡς ὁ ίδιος λέγει, ήτο θεοσκότεινα; Φαντασθῆτε τί φαντασμά ποῦ έχει! Μόλις εξημέρωσε, βιαστικός και γρήγορος, μού λέγει ότι δεν εμπορεῖ να μείνῃ εἰς ένα σπῖτι όπου εμφανίζονται τρομακτικὰ πνεύματα, και εφυγεν άμέσως δια την Κορίνθον και από εκεί δια τὰς Αθήνας. Εγὼ εἶπα την αλήθειαν εἰς τον θεῖόν μου, ότι δηλαδή ὁ φίλος μου είδε φαντάσματα και ετρόπη εἰς φυγήν. Ο θεῖος μου εκάμη κατ' ήχάνα! — και έπειτα μού εἰσηγήσε τί συνέβη. Εἶχαν εϋπνήσῃ την νύκτα με φραγμένον τον λαιμόν από τὸ κρουλόδημα' εσηκώθη λοιπόν και επήρε μίαν διάλυσιν ποῦ, έχει επίτηδες δια γαργάρες, και, δια να μην ανησυχήσῃ την θείαν, εβγήκεν από τὸ δωμάτιόν του και ήλθεν εἰς τὸ ἄδιο δωμάτιον, δίπλα εἰς τὸ ἰδικόν μας, δια να κάμη μερικῶς γαργαρισμός. Από την στιγμὴν αὐτήν ήρχισαν τὰ υπερφυσικά και ανεξήγητα φαινόμενα». Ο θεῖος εσκόνταψεν εἰς τὰ

σίδηρο ενός λυμένου κρεβατιού, έκτύπησε τὸ πόδι του λιγάκι, καὶ τὸ ἔστειλε στὸ διάβολο! Ἐντεῦθεν «ὁ ὑπὸ κωφός με-ταλλικός κρότος μὲ τὸν πνιγρὸν καὶ βαθὸν μουγγρισμὸν». Χά! χά! χά! Κατόπιν ἔκαμε τὲς γαργάρες, καὶ ἠκούσθη «ὁ μακρὸς ἀλλόκοτος ὀλολυγμός, τὸν ὁποῖον συνώδευσεν ἕνας βραχνὸς πα-ρατεταμένους ρόγγος, ὡς ἐκεῖνος ποῦ βγάζουν τὰ ἀρνιά, βταν τὰ σφάζουν...» Σωστὸ μυθιστόρημα! Κατόπιν ὁ θεὸς ἔφυγε, καὶ ἐπῆγε νὰ ξανακοιμηθῇ. Ὅταν ἐπέρασε πολλὴ ὥρα καὶ δὲν ἠκούετο πλέον τίποτε, ὁ Κλέων ἔλαθε θάρρος καὶ ἦλθε μαζί μου διὰ νὰ ἰδῇ ὅτι δὲν ἦτο τίποτε εἰς τὸ διπλανὸν δωμάτιον... Ἀντίγραφον τῆς παρούσης μου ἔστειλα εἰς τὸν Κλέωνα, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ τον σωφρονίσαιε ἀπὸ τὰς ἀνοήτους ἰδέας του περὶ πνευμάτων καὶ φαντασμάτων, ἀν δημοσιεύσατε τὰς ἐπιστολάς μας. Ἐχω τὴν πεποίθησιν ὅτι μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ὄχι μόνον αὐτὸν θὰ εὐεργετήσατε, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς ἄλλους ἁμοιοπαθεῖς του.»

Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν ἀφοσέρων τῶν ἐπιστολῶν,
ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΡΩΤΟΣ

— Καὶ τελευταῖος ἐγὼ, προσθέτει ὁ κύριος Γιαννάκης. Ὁ κανονισμὸς λέ-γει, ὅτι ὁ κυβερνήτης ἐγκαταλείπει τε-λευταῖος τὸ πλοῖόν του!

Ἄλλὰ πάλι, νὰ το ἀφίσουν μόνον τὸ πλοῖον; Ὁ Παυλῆς, ὁ ὁποῖος ἀκούει

«Ὁ ἀπόδοσις τοῦ Μπέμπης.»

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.

Ἐπὶ τέλους ἀποφασίζεται ἡ ἀπό-δοσις. Ἐνῶ ὁ Παυλῆς στίβει τὸν σκυ-φὸν του, ὁ ὁποῖος εἶχε πᾶσι στὸ νερὸ καὶ βραχῆ τὴν στιγμὴν ποῦ ὁ νεικο-κύρης του ἔπιανε τὸ θηρίον, ἡ ναυαρχί-να καὶ ὁ πλοίαρχος κάμνουν συμβού-λιον καὶ βγάζουν ἀπόφασιν ὅτι ἡ ναυ-τική των τιμὴ ἐπιβάλλει νὰ ἐξερευ-νήσουν τὴν νῆσον τοῦ Ροβινσώωνος.

— Καὶ ποῖος θὰ μείνῃ νὰ φυλάττῃ τὸ πλοῖον; ἐρωτᾷ ἡ Κικῆ.

Ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης προτείνει ν' ἀφίσουν τὸν Παυλῆν. Ἄλλὰ ὁ κύ-ριος Μπέμπης διαμαρτύρεται:

— Ποῖος θὰ με βγάλῃ ἐμένα ἔξω; Ἀστικωτάτη ἡ παρατήρησις. Δὲν ἔχουν ἄλλας ἀποβατικὰς λέμβους, πα-ρὰ μόνον τὴν φαλακρινίδα ποῦ εἶχε σκα-λίση ὁ Παυλῆς καὶ ἐπῆρε τὸ νικελ τῆς Κικῆς (τὸ ἐνθυμεῖσθε); Ἄλλὰ καὶ αὐτὴ εἶνε πολὺ μικρὴ, καὶ δὲν τους χωρεῖ ὅλους. Ἐπομένως ἀποφασίζεται νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς ἀποβατικὴ ἁκα-τος διὰ τὸ κατώτερον προσωπικὸν ὁ Παυλῆς, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀκόμη ἀνασκου-πωμένο τὸ πνευμάτιόν του.

— Πρῶτα νὰ ἔβγῃ ὁ Μπέμπης, λέγει οἱ ναυαρχίνα. Ἐπειτα ἐγὼ...

ὅλα αὐτὰ καὶ γελᾷ ἀπὸ μέσα του, προτείνει ν' ἀφίσουν φύλακα τὸν κύ-ριον Καρχαγιόζην.

— Λαμπρὰ ἰδέα! φωνάζουν ὅλοι.

Τέλος πάντων, νὰ ποῦ λέγει καὶ ἔξυπνα πράγματα ὁ Παυλῆς. Τοῦ συγ-χωροῦν ὅλες τὲς ἀνοήσιες ποῦ εἶπε προ-τῆτερα.

Δίδεται τὸ παράγγελμα. Ὁ Παυλῆς παίρνει καθάλλα τὸν κ. Μπέμπην.

— Ἀπόσον ἰ φωνάζει ἡ ναυαρχίνα, καὶ τὸ ἀποβατικὸν ἀγγεῖμα διευθύνεται πρὸς τὴν ξηρᾶν.

— Καίμενε Παυλῆ, κῦτταξὲ νὰ μὴ μὲ ρίξῃς στὴ θάλασσα καὶ βραχούν τὰ καινούργια παπούτσιά μου, λέγει ὁ Μπέμπης καὶ σφίγγει τὰ χεράκια του ὀλόγυρα εἰς τὸν λαίμῶν τοῦ Παυλῆ.

Ἄλλὰ αὐτὸς τὸν κρατεῖ γερὰ καὶ ἡ ἀπόδοσις ἐκτελεῖται χωρὶς κανὲν δυστύχημα, ἐνῶ ὁ Ἀουλοῦ χοροπηδᾷ καὶ γαυγίζει ἀπὸ τὴν χαρὰν του.

(Ἐπεται συνέχεια) **Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ**

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Μ' ἐπιμονὴ δταν θέλησα
Ἐργάσθηκα σὸν μέλισσα
Κί ἄλλους κ' ἐμένα ὠφέλησα.

Μὰ ὅσες φορές ἀμέλησα,
Σῶμα καὶ νοῦ ἐξευτέλησα
Κί' ὅτι ἐφτασα κατέλυσα.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' (Συνέχεια)

Ναί, μητερούλα μου, θὰ διδάξω τὸ ἄλ-φα βῆτα εἰς τὰ νῆπια. Διὰ ποῖον λόγον ν' ἀπορῆτε; Μήπως δὲν ἐδίδαξα ἐγὼ τὴν ἀνάγνωσιν εἰς τὴν Εὐρυδικὴν;

— Μὰ, κόρη μου, δὲν θὰ εὐρῆς ποτὲ τὴσιν ὑπομονὴν ὅστε νὰ διευθύνῃς εἰ-κοσι τραλλόκαιδα!

— Δὲν ἔχετε λοιπὸν λιγάκι πεποι-θησιν εἰς ἐμέ, ἀγαπητῆ μου μητέρα;

— Ἐχω πολλὴν πεποίθησιν εἰς σέ, Αἰμιλίτσα μου, μοῦ ἀπεκρίθη μὲ τὸ γλυ-κύτερόν της φλιγμα, καὶ ὑπερήφανόμοι διὰ σέ ἀπὸ πολλοῦ, ἀπὸ τότε ποῦ ἐπερι-ποιήθης μὲ τὴσιν ἀφοσίωσιν τὴν ἀρρω-στη γιαιά σου. Ἄλλὰ ἐσκέφθης ὠρί-μως τὸ σκεδιδόν σου; Ὑποθέτω ὅτι θὰ σου χραισθῆ νὰ ἔχῃς δίπλωμα.

— Βεβαίως, μητέρα, πρέπει νὰ δώσω ἐξετάσεις ἐνώπιον τῶν μελῶν τῆς ἐπιτρο-πῆς τοῦ Κιμπασσέτου' ἀλλὰ τί μὲ τοῦτο; Δὲν σας ἔλεγε προχθὲς ἀκόμα ἡ μίς Ἀεὶχμύοντι ὅτι εἶμαι ἡ καλλιτέρα της μαθήτρια (αὐτὸ νὰ μείνῃ, παρακαλῶ, μεταξὺ μας, κυρία Φάγγ), καὶ ἡ μίς Ὁ Νεῖλ, μὲ τὴν συνειδητένην διορατι-κότητά της, δὲν εὐρίσκει χαριτωμένον τὸ γράψιμόν μου; Δὲν φοβοῦμαι τίποτε, μὴ ἀνησυχήτε!

— Ἐἶνε σωστὸ νὰ καυχᾶται κανεὶς ἐστὶ, κυρία Φάγγ; Ἄλλὰ, τί νὰ κάμω! Ἐπ-ρέπει νὰ καθησυχᾶται τῆ μαμμιά. Δὲν τῆς εἶπα, ἐνοστίται, ὅτι εἰς τὸ Κιμπασ-σέτον συνειθίζεται νὰ ζητοῦν πρῶτα τὰς θέσεις τῶν σχολείων καὶ ἔπειτα νὰ δι-δουν ἐξετάσεις διὰ τὸ δίπλωμα, εἰς τῶν-των ὅστε ἔλος ὁ τόπος πληροφορεῖται τὴν ἀποτυχίαν ἐκείνων ποῦ θὰ ἔχουν τὸ ἀτύχημα ν' ἀπορριθεῖν!

— Ἡ Ἐνὴ ἀρ' ἐτέρου εἰζήτησε καὶ ἔ-λαβεν ὑπὸ τοὺς ἰδίους δρους τὴν θέσιν τῆς δημοδιδασκάλου εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Ἰωχανέτου, τὸ ὁποῖον ἐπίσης ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ Κιμπασσέτον' θὰ δώσωμεν λοι-πὸν μαζί ἐξετάσεις. Ἄλλὰ εἶνε τὸσον νευρική ἡ Ἐνὴ ὅστε κινδυνεύει νὰ τα-σαστήσῃ; ὅπως χθὲς ποῦ εἰς ἕνα θέμα ἔ-γραψε ἄσσιλον, ἀντὶ νὰ γράψῃ ἄσσυ-λον. Ποῖος το ξεῖρει; ἴσως κάμω ἀ-κόμα χειρότερα λάθη ἐγὼ, καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἐξετάσεις, κυρίως τὴν ὀρθογραφίαν κωττάζουν αὐτοὶ οἱ κύριοι. Θὰ το πι-στεύσατε, κυρία Φάγγ; ἔχω ἀκριβῶς τὴν ἰδίαν λαχτάραν ὅπως πέρυσσι, ὅταν ἡ γιαιά μου ἔλεγε κάθῃ βράδυν γιὰ τὰ φειδία τῆς; ἀλλὰ, ἀφοῦ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ κάμω τίποτε ἄλλο, πρέπει νὰ τὸ πάρω ἀπέφασιν!

5
Αἰμιλία

«Ἄν το εὐρήτε ἀπὸ ποῦ ἔρχομαι

κυρία Φάγγ; Ἀπὸ τὸ χωριουδάκι τοῦ Οὐίξ, ὅπου ἐπῆγα δι' ἐκεῖνο τὸ σχολεῖον. Ἄν ἤξευρατε πόσον ἤμην στενοχωρη-μένη! Σὰν νὰ ἐπῆγαίνα νὰ εἰπῶ εἰς ἐ-κεῖνον τὸν κύριον Ἰωάνθαν Οὐίξ, ὁ ὁ-ποῖος εἶνε πρέεδρος τῆς κοινότητος: «Κύ-ριε, ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα» εἰμπορεῖ νὰ μου δώσῃ ἡ κοινότης σας;» Ἄλλὰ ὅλα ἐτελείωσαν καλλίτερα παρ' ὅσον ἤλπιστα.

«Ἡ Χαρά προσέφερε τὸ ἀμαξάκι των διὰ νὰ ὑπάγωμεν ἐκεῖ, καὶ ἐμείναμεν σύμ-φωνες νὰ μὴ προφέρωμεν τὴν λέξιν «σχε-λεῖον» πρὶν φθάσωμεν εἰς τοῦ κ. Ἰωάν-θαν, διὰ νὰ μὴ καταστρέψωμεν τὴν ἀ-πόλαυσιν τοῦ περιπάτου μας. Καλέ, τί δρόμοι εἶνε ἐκεῖνοι, κυρία Φάγγ! Ἡ Χαρά λέγει ὅτι οἱ γεωργοί, οἱ ὁποῖοι ἀ-ποταλεῦν τὸν πληθυσμὸν τοῦ Οὐίξ, ποτὲ δὲν τους ἐπισκευάζουν πρὸ τῶν μέσων τοῦ Ἰουνίου, ὅποτε καὶ ἔχουν καιρὸν, ἀ-μα μαζεύσουν τὸν σανὸν, ἕως ὅτου ἔλθῃ ὁ καιρὸς νὰ σπείρουν, ὅπως ἐκεῖνες οἱ γρηούλες ποῦ δὲν πλέκουν κάλτσα, παρὰ ἅμα δόση ὁ ἥλιος ἔω; ὅτου σκοτεινιάσῃ καλά, ὅποτε δὲν εἰμποροῦν νὰ κάμουν ἄλλο τίποτε καλλίτερον. Ἦσαν δένδρα πεσμένα εἰς τοὺς ἀγρούς, φράκται χαλα-σμένοι, σχεδὸν παντοῦ, καὶ λάκκοι τὸσον βαθεῖς ὅστε εἰκοσι φορὲς ἐκινδύνευσε ν' ἀναποδογυρισθῇ τὸ ἀμαξί μας. Ἐπι τέ-λους ἐφθάσαμεν εἰς τοῦ κ. Ἰωάνθαν. Ἐ-να κομμάτι χαρτί, κολλημένο στὸν τοί-χο, μᾶς εἰδοποίησε νὰ κάμωμεν τὸν γυ-ρον τοῦ σπιτιοῦ, διότι εἶχαν χρωματίσῃ τὴν θύραν τῆς εἰσόδου. Ἀφήσαμεν τὸ ἀ-λογό μας δεμένο εἰς ἕνα στύλον καὶ συ-νεμορφώθημεν μὲ αὐτὴν τὴν εἰδοποίησιν. Ἡ αὐλὴ ἦτο γεμάτη ἀπὸ σχοινιά, εἰς τὰ ὁποῖα ἀπλωναν τὰ πλυμένα ἀπρόρρουχα. Μία καλὴ γρηούλα ἦλθε καὶ μᾶς ἄνοιξε μὲ τὴν κάλτσα τῆς στὸ χέρι. Ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ μικροῦ χωριοῦ εἶνε ἐργατι-κώτατοι, ἐκτὸς ἀπὸ κάποιον κύριον Ἀ-πλεμπῆ, ὁ ὁποῖος φημιζέται ὅτι πίνει ὑ-περβολικά.

— Θέλετε νὰ μιλήσατε στὸ γυιὸ μου, τὸν Ἰωάνθαν; μᾶς εἶπε πρόσχαρα ἡ γραία κυρία. Λυποῦμαι πολὺ, ἀλλὰ δὲν εἶν' ἐ-δῶ. Ἐπῆγε εἰς τὴν πολιτεία νὰ πουλήσῃ τὸ δωδάκι μας. Θέλετε νὰ κοπιᾶσατε μὲ-σα ὅς που νάρθῃ;

— Μᾶς ὠδήγησεν εἰς τὴν κουζίαν, ὁ-που εὐρήκαμεν ἕνα ὑψηλὸν νέον ποῦ ἐξε-δίδανε μίαν ραπτομηχανὴν διὰ νὰ τὴν καθάρισῃ' μισὴ δωδεκάδα μικρῶν παι-διῶν τὸν εἶχε περικυκλωμένον' ἐφορού-σε μίαν μεγάλην μαδιὰ ποδιὰ διὰ νὰ μὴ λερωθῇ καὶ ἐκρατοῦσα στὸ ἕνα χέρι ἕνα μπουκαλάκι μὲ λάδι, καὶ στὸ ἄλλο ἕνα μεγάλο φτερό μὲ τὸ ὁποῖον ἐλάδωνε τοὺς τροχοὺς τῆς μηχανῆς. Ὑποθέτω τι κατὶ θὰ εἶδε διὰ νὰ ἤμπορέσῃ νὰ ρυθθῇ χωρὶς νὰ τον ἰδοῦμε μὲ αὐτὴν τὴν τολῆν καὶ μὲ αὐτὴν τὴν ἐνασχόλησιν.

«— Ὁ ἀνεψιὸς μου Εὐγένιος Πάλ-μαρ, εἶπεν ἡ κυρία Οὐίξ, σταματώσα αὐ-τὴν τὴν στιγμὴν ποῦ ἦτον ἐτοιμὸς νὰ τραπῆ εἰς φυγὴν: αἱ δεσποινίδες... αἱ δεσποινίδες;...»

— Αἰμιλία Χώβ, εἶπεν ἡ Χαρά, καὶ μ' ἔδειξε μὲ τὸ δάκτυλο.

«— Χαρὰ Σάμβορν, ἀπεκρίθη καὶ ἐγὼ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον.

— Χαρὰ Σάμβορν! ἀνέκραξεν ἡ γραία. Μὰ πῶς δὲν σας ἐγνώρισα λοι-πὸν; Ἐμεγαλώσατε ὅμως καὶ ἐγίνατε τόσο ὡ μ ο ρ ρ η κ ο π ἔ λ λ α! Καὶ ἐ-σε ἴ, εἶσατε ἡ ἐγγονὴ τοῦ Φοειδερίκου Χώβ' αἰ ἀληθινά! ἔχαρηκα πολὺ ποῦ σας βλέπω καὶ τὲς δύο.

«Ὁ νέος ἐστρε-ψεν ὀπίσω καὶ ἐ-πλησίασεν, βταν ἠκούσε τὸ ὄνομά μου.

«— Μίς Χώβ, μοῦ εἶπε, γνωρίζετε προσωπικῶς τὴν δεσποινίδα Ζεφα-νίαν Κουὺμπροθ, ἐκείνην ποῦ πρό-κειται νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν χώραν τὴν Ἑσκιμῶν;

«— Ὅχι, κύ-ριε, τοῦ ἀπῆντη-σα, καὶ ἔγινα κα-τακλιτικὴ, διότι αὐτὲς βεβαίως ἦτον ἐκεῖνος ὁ αὐθάδης ποῦ με εἶχε περι-παίξῃ πέρυσσι μὲ τὸν τηλεγράφων. Παρ' ὀλίγον νὰ σύγω ἀπὸ ἐκεῖ' ἀλλὰ θὰ ἦτο πολὺ γελοῖον αὐτὸ, ἀφοῦ εἶχα ἔλθῃ ἀπὸ τό-σιν ἀπόστασιν διὰ νὰ ἰδῶ τὸν κ. Ἰω-άνθαν.

«Ἐκαμὲ μετα-βολὴν ἐκεῖνος καὶ ἐξήφρασιθ εἰς τὸ διπλανὸν δωμά-τιον μαζί μὲ τὴν μαδιὰ ποδιὰ του, τὸ λαδικό του καὶ τὸ φτερό του' ὁμολογῶ ὅτι δὲν με δυσηρέ-στησεν ἡ ἀναχωρησίς του.

«— Χέμι! εἶπεν ἡ γρηούλα, ἐνῶ ἡ-μεῖς ἐκαθήμεθα εἰς μίαν γωνίαν κοντὰ εἰς τὸ παράθυρον, ὑπὸ τα ἐξεταστικὰ βλέμματα ἐκείνης τῆς τ ο ο ὑ ρ μ α ς τῶν παιδιῶν' τί δουλειὰ ἔχετε μὲ τὸ γυιὸ μου, τὸν Ἰωάνθαν;

«— Μᾶς εἶπαν ὅτι εἰς αὐτὸν πρέπει ν' ἀποταθῶμεν διὰ τὴν θέσιν τοῦ σχολεῖου τοῦ Οὐίξ, εἶπεν ἡ Χαρά.

«Ἡ αὐλὴ ἦτο γεμάτη ἀπὸ σχοινιά, εἰς τὰ ὁποῖα ἀπλωναν.» [Σελ. 221, στήλ. α.]

δίχως ἄλλο νὰ φωνάζῃ τὴν μητέρα του, διότι μετ' ὀλίγας στιγμῆς ἐφθασε μίαν νέα, μὲ τὰ χεράκια ἀνασκουπωμένα ἀκόμη, ἕως τοὺς ἀγκῶνας. Ἦτον ἡ νόμμη τῆς κυ-ρίας Οὐίξ' τὴν εἶχμεν ἰδῆ, τὴν στιγμὴν τοῦ ἐρχομοῦ μας, ποῦ ἀπλωνε τὰ ἀπρόρ-ρουχα' μοῦ εἶπεν ὅτι ἐπίστρευσεν ὅτι ἡ θε-σίς ἦτο κενὴ ἀκόμη, καὶ με ἠρώτησεν ἀν ἐγνώριζα ὅτι ἡ κοινότης εἶχε τὸ ἔθιμον νὰ φιλοξενῇ τὴν διδασκάλισσαν ἐναλλαξ̄ εἰς τὰ σπῖτια τῶν γεωργῶν, διὰ ν' αὐ-ξάνεται οὕτω ὁ μισθὸς τῆς, ὁ ὁποῖος δὲν

ήτο μεγάλος. Δεν εγνώριζα αυτόν τον όρον· αλλά δεν μ' ενθουσίασε πολύ.

«Με όλίγα λόγια, ως σας είπα άμέσως ότι ο κ. Ίωνάθαν επανήλθεν από την άγοράν, αφού έτάλησε τδ θωράκι του, ως έλπίζω τουλάχιστον. Μου έκαμε μερικάς ερωτήσεις εις τας οποίας απήντησα όσον ήμπορούσα καλλίτερα, και επί τέλους έδήλωσεν ότι δεν έδλεπε σοβαρόν λόγον διά να μή με διορίση υπό τόν άπαραίτητον όμωσ όρον να παρυσιάσω τδ διπλωμά μου έν καιρώ τω δέοντι... Φαντασθήτε, άν με άπορρίψουν, κυρία Φάγγ...»

[Έπειτα συνέχισα] ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ (Κατά τδ άγγλικόν της Σαρίας Μάθ)

Ο ΣΩΣΙΑΣ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥ

Ο σημερινός Τσάρος της Ρωσίας Νικόλαος Β' και ο διάδοχος του άγγλικού θρόνου Γεώργιος, πρίγκιψ της Ουαλλίας, όμοιάζουν καταπληκτικώς. Η όμοιότης εξηγεύεται εύκόλως, αφού είνε πρώτοι εξαδέλφοι—δύο αδελφών παιδιά, και άνεψιοι άμφότεροι του βασιλέως μας. Έχουν τδ ίδιον ανάστημα και τδ γένειά των είνε κομμένα κατά τόν ίδιον τρόπον. Και όσοι δεν τους γνωρίζουν από πολύ κοντά, πολλάκις άπατώνται όταν βλέπουν τδς φωτογραφίας των και έκλαμβάνουν τάν ένα αντί του άλλου. Συνέθη μάλιστα πρό δύο ή τριών ετών έν άστειον επεισόδιον εις την αύλήν της Δανίας.

Οι δύο εξαδέλφοι έφιλοξενούντο τότε εις τδ ανάκτορον του πάππου των βασιλέως Χριστιανού Θ'. Ένα πρωί ο Τσάρος έξήλθε μόνος με πολιτικά ένδύματα διά να κάμη τόν περιπάτον του. Καθώς έπερνούσεν από τήν πύλην των άνακτόρων, ο σκοπός στρατιώτης τόν άνεγνώρισε και έκαμε «παρουσίατε—άρμ» με τδ σπλον του. Ο Τσάρος έχειρίτισε και άπεμακρόνη. Δεν έπέρασεν ούτε μισό λεπτόν, και ιδού εμφανίζεται από μέσα από τδ άνάκτορον ο Άγγλος πρίγκιψ, ο οποίος επίσης με πολιτικά έσπευδε να προφθάση τόν εξαδέλφον του διά να περιπατήσουν μαζί. Τόν βλέπει ο σκοπός και τά χάνει. Νομίζει ότι είνε τδ φάντασμα του Τσάρου. Και, αντί να σταθή εις προσοχήν και να χαιρετίση, τδ πρόσωπον εκείνου της βασιλικής οικογενείας που έβλεπε να πλησιάζη, πειτάντρομος τδ όπλον του και τρέχει εις τδ φυλακείον, όπου τρέμων σάν τδ καλάμι διηγείται εις τούς συναδέλφους του ότι είδε φάντασμα.

Και τότε ήτο ή τρομάρα του, ώστε θά ήτο αδύνατον να ήσυχάση, άν οι δύο εξαδέλφοι, μαθόντες τδ επεισόδιον, δεν έπήγαιναν μαζί και οι δύο να τω έμιλήσουν και να τον εξαγάγουν από τήν πλάην του.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΕΞΕΠΛΩΜΑΤΟΣ

[18η τήν Προκήρυξιν εις τήν Διάπλασιν του 1902, σελίς 251.]

Εις τόν Διαγωνισμόν τούτον, τούς περισσότερους συνδρομητάς, —εικόσιτέσταρας έν όλω, —έγγραψεν ο έν Άλεξανδρεία Σύλλογος «Νεότης», αποτελούμενος αποκλειστικώς από συνδρομητάς μου. Έπειτα έρχεται ή Έρημος Σαχάρα, με δεκαοκτώ συνδρομητάς. Έπρεπε λοιπόν να ανακηρυχθή κορυφαίος ο Σύλλογος «Νεότης». Άλλ' ένόμισα ότι τούτο θά ήτο άδικόν δικ τόν υπό τδ ψευδώνυμον Έρημος Σαχάρα συνδρομητήν μου, ο οποίος, μόνος του αυτός, και μη διατίθειν τά μέσα μιας μεγάλης ομάδος, έπικώς ή «Νεότης», έν τούτοις έγγραψε τόν αυτόν σχεδόν, —πρωά εξ— αριθμόν συνδρομητών.

Η περίπτωση αυτή, —ή οποία δεν είνε άπίθανον να επαναληφθή και εις τδ μέλλον, —μ' έκαμε να λάβω τήν απόφασιν, τήν οποίαν άνήγγειλα και εις τήν προκήρυξιν του Γ' Διαγωνισμού, ότι δηλαδή του λοιπού εις κάθε Διαγωνισμόν Εξεπλωμάτος θνακηρύττω δύο κορυφαίους, χωριστά τόν κορυφαίον των μόνων άδων, και χωριστά τόν κορυφαίον των όμάδων, (όταν βέβαια διαγωνίζονται και ομάδες.) Υπενθυμίζω τήν απόφασίν μου ταύτην, διά να μή εκπλήξη κανένα ή άπονομή τών βραβείων.

Και πριν προβώ εις αυτήν, πρέπει να εκφράσω εδώ τας θερμότητας μου εύχαριστίας προς όλους τούς καλούς μου φίλους, όσοι έλαβαν μέρος εις τόν Διαγωνισμόν, και απέδειξαν ούτω έμπράκτως τήν προς τήν Διάπλασιν αγάπην των. Είμπορούν να είνε υπερήφανοι, διότι προσέθεσαν εις τόν κύκλον μας εκατοντάδας τινας νέας ψυχάς, αι όποιαι άργότερα βέβαια θά πολυπλασιασθούν. Τδ Εξεπλωμά είνε ως ο καλός σπέρμας του Ευαγγελίου, ο οποίος πίπτει ως πεπιτοπλεστόν εις γήν αγαθήν και καρποφορεί.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ Α' ΤΑΞΕΩΣ

Ο έν Άλεξανδρεία Σύλλογος «ΝΕΟΤΗΣ» (κορυφαίος των Όμάδων) έγγραψεν 24 συνδρομητάς. Είς τδ συμπλέγμα δικαιούται να αντιπροσωπευθή διά τού προδρόν του, ή τού προεδρείου εν συμπλέγματι. Θά λάβη βιβλία αξίας φρ. [14x2=] 48.)

ΕΡΗΜΟΣ ΣΑΧΑΡΑ (κορυφαίος) έγγραψε 18 συνδρομητάς. Η εικόνα του θά δημοσιευθή εις μεγαλύτερον σχήμα έν τω μέσω του συμπλέγματος των βραβευμένων, και θά λάβη βιβλία αξίας φρ. [18x2=] 36.)

Πέτρα Στανδάλου, έγγραψε 15 συνδρομητάς. Ονεισπούλα Ψυχή, 14.— Αυόχαρτον, 13.— Μικρός Άθηναίος, 12.— Τυροδάς, 11.— Άννα Κ. Χαλκιάδου, 11. (Ολων τούτων θά δημοσιευθή ή εικόνα, και θά λάβη έκαστος βιβλία αξίας φρ. 1. 50 κατά συνδρομήν.)

ΒΡΑΒΕΙΟΝ Β' ΤΑΞΕΩΣ

Κωστάκης Α. Νεφέλιος (ένέγραφε 10 συνδρομητάς. Θά δημοσιευθή ή εικόνα του μετά τών άλλων, και θά λάβη βιβλία αξίας φρ. [10x1,50=] 15.) — Άργώ, 9.— Ιωάννης Α. Κτανός, 8.— Άύρα του Πηλίου, 7.— Τδ Ανδρην Γκατέ μετά της Άύρας τής Κερκυρας και της Άριστοκράτιδος Ρουμυλίδος, 7.— Τριτάκης, 6.— Μέριος 6.— Φώτιος Έμ. Μουσιλάδης, 5.— Ίωάννη Πισοσπίδης, 5.— Κίτταυρος, 5.— Ξενιτευμένη Σιωπίς, 4.— Γεωργία Α. Παζινού, 4.— Καρδιογνώστης, 4.— Νηρηίς τών Δασών, 4.— Κρότάλας, 3.— Βεατρικη, 3.— Λεονίδ Κρίνον, 3.— Σοφία Ν. Τερτροπούλου, 3.— Ψάνα Δούλα, 3.— Τσιγγαρέλλα, 3.— Άσπρη τής Άντιοχίης, 3.— Φροδών Όνιερον, 3.— Μ. Μυριάδης, 3.— Αναμμένο Σπύρο, 3.— Κωνσταντίνος Ίωάννιδης, 3. (Ολων τούτων θά δημοσιευθή ή εικόνα, θά λάβη έκαστος βιβλία αξίας φρ. 1,25 κατά συνδρομήν.)

ΕΠΙΛΟΓΕΣ

Α.— Οι έξις έγγραψαν από δύο συνδρομητάς έκαστος, δικαιούμενοι να λάβουν έκ τού Γραφείον μου βιβλία αξίας φρ. 2. Ά. Αθανάσιον Κάνιστρο.— Κωνσ. Π. Δαβύλου.— Παύλο: Θωμά Δόδα.— Βλακμίνην.— Έλαφο: τής Άρσένιος.— Έ. Θωμού.— Ζαπίτι.— Κωνσ. Α. Κοκοβίνης.— Κέντε Ραπαανάκης.— Κίρη τής Σινάπης.— Μεγαλόσπητις Φύσι.— Μή μου άππο.— Μπριμπίρα.— Όδελικός τής Κλεοπάτρας.— Παυσύλιος Κόλλας.— Πορτογάλι τής Σπάρτης και Χιονοσπηίης Ταύγετος.— Πρίστον Χαδίστι.— Πρίγκιψ τής Μαγνησίας.— Πρίγκιψ του Καυκάσου.— Προσφιής Ανάμνης.— Σπύλιον Δοξαπατή και Διονυσίος Πηγή.— Α. Α. Χέλυς.

Β.— Οι έξις έγγραψαν από ένα συνδρομητήν έκαστος, δικαιούμενοι να λάβουν έκ τού Γραφείον μου βιβλία αξίας φρ. 1. Άλλοπρόβαλλος.— Άμαρυλλίς.— Άναυρος.— Άνθο: Μαίτου.— Άναρόρον Άρμα.— Άλεξάνδρα Ν. Άποστολίδου.— Ορίσσης Άργυρόπουλος.— Άριελ.— Νικόλαος Γ. Άσπινώτης.— Άννα Γ. Βογιαζίδου.— Γλυκεία Αύγη.— Θεοδόση Α. Γρημάου.— Άντ. Δεπάστας.— Δημητρός ο Φαληρέυς.— Δόξα τής Έλλάδος.— Δροσούλα τής Όσσης.— Δούς του Πανασσού.— Δωρητής Όνιερον.— Έλληγική Όθάσσου.— Έλληγική Νήρος.— Έλληγικήν Έδαρος.— Έλληγικήν.— Έθέρσιος Έλλην.— Έρνούρον Νέρος.— Μαρία Γ. Βύσταδοπούλου.— Ζωηρά Φλέξ.— Κωνσ. Κ. Ηλιάδης.— Θέλυσσα.— Θερνήν Βροχή.— Θεσσαλικόν Άνθο.— Κάκια.— Παναγ. Κ. Καρής.— Κλέαρχος.— Κλεοδούλα ο Διδόσιος.— Κίρη του Μοριά.— Κερυθόλιος (Έκτωρ.— Κύμα του Εύξεινου.— Κυνηγέτις Άρτεμις.— Δι' Δι' Χάν.— Δουλουδέ τής Καρδιάς.— Μαρινώδες Κύμα.— Μαργαρίτα τής Άκροπόλεως.— Μαύρη Χιών.— Μαύρος Ίπότης.— Δημ. Μελανθίνος.— Μελιχρό Άκτις.— Μή με λησάνει.— Μικρός Άνδρος.— Ιωάννης Π. Μίχας.— Ναυσικά.— Νερκάδα τών Σπετσών.— Νευροσπάστον.— Νοσταλγούσα Έλληνίς.— Νυκτοκόρη.— Ξενιτευμένη.— Ξενιτευμένος Ξενώνιος.— Στυλιανή Παπαδόχη.— Δημ. Κ. Παπαδημητρίου.— Πειρατική Νύξ.— Πνεύμα τής Άντιοχίης.— Πρόδικος ο Χίδος.— Πτερωτή Ταξιδιώτης.— Διονυσίος Η. Ραληρόσιμας.— Θ. Α. Σαραντάκης.— Σαυρ. Σοραντιός.— Έσθέρ Ηλ. Σιακή.— Σμυρνωτάκι.— Σπύθα-Τίνα.— Άδριανή Η. Τζωρτζή.— Ιωάννης Α. Τομαρπούλος.— Τριτόλεμος.— Φίλιππος Έλ. Φιλίππου.— Στυλιανός Χιλιαδάκης.

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ.—Είς έκαστον των Διαγωνισθέντων απενεμήθησαν τόσα Εύσημα, όσοι ήσαν οι ύπ' αυτού έγγραφέντες συνδρομηταί.

ΔΙ' ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ.— Έπειδή αι εικόνας των βραβευθέντων θά δημοσιευθούν όλαι μαζί έν συμπλέγματι, παρακλούνται οι τυχόντες Βραβείοι Α' και Β' Τάξεως να στείλουν τας φωτογραφίας των μέχρι τδ τέλους Αύγουστου τδ 6 ραδύτερον, άλλως χάνουν τδ δικαίωμα τής δημοσιεύσεως τής εικόνας των. Έκ των σήμερον βραβευόμενων, έσοι έστειλαν ήδη τας φωτογραφίας των, είτε ως βραβευθέντες εις τόν Α' Διαγωνισμόν Εξεπλωμάτος είτε εις άλλους Διαγωνισμούς, όφελούν να στείλουν νέας φωτογραφίας, άν θέλουν να συμπεριληφθούν και εις τδ Συμπλέγμα του Β' Διαγωνισμού Εξεπλωμάτος.

ΤΑ ΔΩΡΑ.— Προς όλους τούς Ξεσπλωσάντας αποτέλλω σήμερον Τιμοκατάλογον των βιβλίων και των Τόμων τής Διαπλάσεως, διά να παραγγείλουν τά δώρα των συμφώνως προς τούς όρους του Διαγωνισμού. Άλλως τε οι τιμοκατάλογοι έδημοσιεύθησαν και εις τά τελευταία φυλλάδια, χερίν των Διακωπόν.

Ο Γ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ.— Ο Γ' Διαγωνισμός Εξεπλωμάτος έπροκηρύχθη τήν 29 Μαρτίου (18η φυλ. 13η σελίς 102.) Η προθεσμία του λήγει τήν 30 Σεπτεμβρίου 1903.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

Η νύχτα τώρα πείά τόν ουρανόν Μ' άστροπλεγμένο πέπλο έχει ντύση· Νά, τδ φεγγάρι βγαίνει άπ' τδ βουνόν Τδ άσημένιο κόψι του να σκορπίση.

Μέσα στα βράχια τδ ποτάμι σιγαλά, Κυλάει τά κρυστάλλινα νερά του· Μαυρολογά ο κάμπος· κι άπαλά, Τά δένδρα τά κλωνιάτους γέρνουν κάτω.

Άκούς μακριά του γρύλλου τή λαλιά· Στούς κάμπος, στά βουνά είν' άπλω· Η μυστική τής νύχτας σιγαλιά. [Μένει

Γλυκά θωρείς τή φύσι κοιμισμένη, Κι' άκούς άπ' τή ραχούλα εκεί-πέρα· Νά παύση ένας τσοπάνης τή φλογέρα.

† ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Όταν εργάζεσθε, γράψιμον ή ράψιμον, μή σκύπτετε πολύ τόν θώρακα προς τά εμπρός, μήτε πιέζετε αυτόν επί τής τραπέζης. * Μή παρμελήτε ποτε τδ ελάχιστον τραύμα ή νύγμα άπεριποίητον, διότι ένδεχόμενον να μολυνθή και φέρει σοβαράς έκπλοκάς. [Έκ τής «Έφημερίδος τής Υγείας.»

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΙΝΕΥΜΑ

Ο Κοιμιοκαταλάτης και ο Κοκορύμμαλος προετοιμάζουν τδ τής έκδρομής των: —Και με τί θά έλθης σύ; —Ά, με τδ γαδουράκι μου. —Μά παντού, βρέ άδελφέ, συμφωνούμε; Γαδουράκι έσύ, γαδουράκι κ' έγώ! Έσάλη από τδ 'Ίπποσου του Μωσαίου.

Η Θερνή Βροχή προς τδ 'Αγρό Περιστεράκι. —Ήλθα να σε άποχαρείσω, διότι θά φύγω. —Με τά καλά σου είσαι; —Δεν θά έλαίψε, να βάλω τά καλά μου για να τα ληρώσω. Έσάλη από τού Αεθαυρίου Ρόδου

ΑΔΑΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η δημοσίευσις των Άποτελεσμάτων του Β' Διαγωνισμού Εξεπλωμάτος άς χρησιμεύση ως έθάρρυνσις και προτροπή εις τούς όλονέν Ξεσπλωσάντας. Ο Σύλλογος «Νεότης» άς κινήση τήν άμειλλαν των Συλλόγων, και ή Έρημος Σαχάρα άς κινήση τήν άμειλλαν των συνδρομητών. Άλλά μήπως όλοι οι Ξεσπλωσάντας, μέχρι εκείνων οι όποιοι έγγραψαν από ένα μόνον συνδρομητήν, δεν είνε άκαιοι μιμήσεως, έπαινού και τιμής; Είς τόν καλόν αυτόν κ' εύγενή άγώνα υπέρ τής προόδου τού περιοδικού μας, έκαστος εργάζεται κατά τδ μέτρον των δυνάμεών του, και πολλάκις τήν ίδιαν δίδωσιν και τόν ίδιον ζήλον έχει ο έγγραψών ένα συνδρομητήν με τόν έγγραφόντα δεκαπέντε, με τήν διαφοράν ότι ο δεύτερος είνε τυχρότερος ή ικεύρει να ενεργή καλλίτερα από τόν πρώτον.

Άνεγνώσα τήν πρόσασιν σου, Ταπεινόν Γίασμι, και σου άπαντώ ότι, άν ή Έβρημος Μυσία ελογαριζέται και αυτή, τότε τδ Άβρόν Βραβείον θά είνε τδσον κοινόν, ώστε θά έχανε τήν αξίαν του. Επίσης και ο Διαγωνισμός των Έβρημων δεν είνε άδίκαιον να έχη καμμίαν σχέση με τδ Άβρόν, διότι είνε ένας Διαγωνισμός όμοειδίου εξαγωγιστός, μη θέσαν κανένα έκείτης Διαγωνισμός. Τδ άσπον πού παρατηρείς, συμβαίνει εις τόν Διαγωνισμόν των Άβρων, (ένας με περισσότερας λύσεις να πάρη Έβρημον Μυσίαν, και ένας με άλιγότερας να πάρη Έβρινον, άλλ' επειδή κάθε τάξις διαγωνίζεται χωριστά, και άποτελεί ουστωσμένην ιδιαίτερον διαγωνισμόν, είνε αναγκαίον και άπαραίτητον να γίνεσθε έξαι, και επειδή είνε γενικόν δι' όλους, δεν είνε άλλόν άδικον. Η άδικία θά ήτο πολύ μεγαλύτερα άν καταργούσα τδς τάξεις και άν άφίνα μικρούς και μεγάλους να διαγωνίζονται μαζί.

Ίαπότα του Μωσαίου, όρθότατα δια γράφεις, σχολιάζων τήν έπιστολήν που σου έστειλεν ο φίλος σου.— Δε τον είπω έτσι— αλλά δεν πρέπει να πίνης τά πράγματα και τόσο πολύ τραγικά. Νά ένθυμησαι κάποτε ότι τά παιδιά παίζει, και τδ πλέον αγαπητόν τους παιχνίδι είνε να μιμούνται τούς μεγάλους.

Βεβαίως, Λαίμαργο Πορτίκι, αι Δασκείαι αι φέρονται πολλαπλοίς άρθροις, δεν είνε άπόλυτος άνάγκη να λυώνται όλόκληραι. Άπό τας τρείς Μεταμορφώσεως είνε πορτίαι να λύσθωσαν ή από τά τρία κεκρυμμένα ένδύματα να εύρησθωσαν δύο αι λύσεις θά σου λογαριασθούν. Άν όμως από μίαν Άκροσχηίδα—φέρουσαν ένα αριθμόν, —δεν εύρης μίαν ή δύο λύσεις, ή λύσις δεν θά σου μετρηθή ως όρθή, διότι δέν είνε πλήρης.

Άταθύρον Ρόδου [5Ε] έχω υπ' όψει μου και τας δύο ώριζας έπιστολάς σου. Φαντάζομαι τήν χαράν σου όταν εγνωρίθης εδώ με τούσους

καλούς μας φίλους, τούς όποίους εγνώρισες μακρόθεν, και τήν συγκίνησιν σου όταν έπεσκέφθης τά άείθετα των Άθηνών... Ένα μόνον δεν ήμπορούσα να ένόσω: πώς σου έπέρασεν ή ιδέα ότι είμαι δυσχεροσημένη μαζί σου! Σε βεβαίω ότι αυτό μου έκαμε τόσην έμπλήξιν, ώστε άκούω κραυή άνοικτόν τδ στόμα μου, —πράγμα άλλο: τς που μου τα επδάλλει και ή πνιγρή αυτή ζέση! Άλλ' άς τάψισω μεν αυτά... Σου άναγγέλλω ότι όσοι σ' έγνώρισαν, έμειναν κατανοουσιασμένοι μαζί σου, και όλω για σένα μου γράφουν εις τας σημερινάς των έπιστολάς.

Όσοι από τούσους καιρόν που είχες να μου γράφεις, Διάδολε Έσπερινή [5Ε], έλαβα μαζί δύο φιλολογία: σου έπιστολάς. Αυτό θά πη ίκανοποίησι! Ίδιαίτερος σ' εύχαριστεί ο κ. Φαίδων δι' όσα γράφεις και σε πληροφορεί ότι αύτως τας ημέρας τόν απέλεισεν ή πληρώρα τής ψής. Άλλως τε δεν πιστεύω να σε δυσχεροσησεν ή μεγάλη συνέγεια του Καθιδουίνου.— αυτό διαφέρι κάτω από τόν Έβρον του Κόσμου· τί λές;

Άετδ τής Έβρημον [ΕΕ] διά τήν ώραίαν αυτήν περιγραφήν των έξετάσεων. Τήν κομωδίαν που άναλκεις, κάπου τήν είδίδικσα κ' έγώ και μου ήρσεν πολύ, και άπό τήν έπιστήν τούσων καλά, φαντάζομαι τά γέλια και τά χειροκροτήματα.

Ο Σάλλης Βράχος ταξιδεύει. Μου έστειλεν ένα ώραίον δελτάριον από τδ Γιβραλτάρ, άναχωρών δι' Άμβούργον. Καλήν διασκέδασιν! Νίκη λοιπόν, Δούμισσα των Σαλλώνων! Έχεις δικαίον να τδ λέγης, ύστερ' από τούσων λαμπρός είνε τείσεις, και μαλίστα εις Έλληγικήν Σχολείον άριτών, όπου δεν είχες να συναγωνισθής με όμοφύλους σου. Φιλώσέ μου τόν μικρόν αδελφόν σου, τός τόν όποιον έστειλα τόν τόμον. Οι σείχις σου άρέσει κάλοι.

Ο φίλος μου Μεριστέος έπεσεκέθη και' αύτως τήν Έλευσίαν, και εις τδ βιβλίον του Μουσειου ενεγράφη με τδ ψευδώνυμον του. Και μου λέγει: «Έτσι πρέπει να κάμνουν όλοι οι συνδρομηταί σου, όταν έπισκεπώνται τά Μουσεία, διά να φαίνεσι ότι είνε φίλοι τής Διαπλάσεως.»

Έγκρίνονσα τά ψευδώνυμα των, δέχομαι μετά χαράς εις τήν άλληγογραφίαν μου και εις τούς Διαγωνισμούς μου τούς νέους μου φίλους: Ηλεκτρικόν Σπινθηρα (άνευ άρχικών, κατά τήν έπιθυμίαν του, έγκρίνω τδ προτιμώμενον) και Φανούλην Φιλόσοφον [5Α-Π, αυτό ήτο τδ καλλίτερον έστειλα έν νέου τδ 20όν φυλλον.)

Μικρά μυστικά έπιθυμούν να γαλαλάξουν: τδ Μαράμερον Ρόδου με τόν Άγρελον της Άγάπης, Νεραντζίκης τής Άνδρου, Άκτιν των Σπετσών, Ζιζάνιον των Σπετσών και Ηικραμέντην Καρόλιαν.— ή Νεράδα των Σπετσών με τδ Τρελλόν Ναυτάκι.— ή Ίπποκτης τδ Μωσαίου με τόν Όρίωνα, Άρρόσσον θάλασσαν, Ζουλέκιαν, Δούμισσαν των Σαλλώνων και Μοροσάνδαλον Γάσωνα.— ή Μεσημβριή Άκτιή με τήν Αροσούλαν τού Τυμφοροπού, Άγροβιολέτταν, Βαλασσόν Ζωγράφον, Κονοδία και Θεσσαλικόν Μενεξεδάκι.— ή Δωρητής Όνιερον με τήν Λευκήν Αεζαλίαν, Λευκήν δέ Μιρών, Λεκιασμένην Πελοπόννησον, Κόκκινον Κρίνον και Λευκόν Κρίνον.— ή Κοινοπόνητος με τήν Αντιγόνην, Ψάνα Λούλαν, Άύρα τής Κερκυρας, Ρομαντικήν Καρδιάν και Κούριαν με τας Καμυλίαις.— ή Ζαπίτις με τόν Άπόγονον τού Νέστορος, Άκτιν τής Έβρημον Μέρυδα, Κοινοσπόρον και Σπυριανήν Βαθούλαν.— ή Άύρα τής Κερκυρας με τδ Τρελλόν Ναυτάκι.— ή Ροδία Κυνηγέτις με τδ Θυμάρν τού Καραμπαμπά.— ή Σεληνοφώτιστος Νύξ με τήν Κυνηγέτιδα Άρτεμιν,

"Έρχομαι και Άγγελος της Χαράς — ή Νήσος των Φαιάκων με την Δημοσημέτην — ή Αρωματώδη Ψαχή με την Έλπίδα των Δουτυγών, Σιρό-λά-Φαλουά, Έβασθητον Ψυχόν, Μέλλοντα Ναύαρχον και Μέλλοντα Δόκιμον — ή Μέλλον Διπλωμάτης με τον Μέλλοντα Δόκιμον και Μέλλοντα Ναύαρχον — ή Θερμή Βροχή με τον Χαλόν Διάβολο, Σκανδαλιάρη, Φίλημα του Κόματος, Τρελό Ναυτάκι και Πατριών Βαρύαρον — το Έλληνικόν Έδαφος με την Πετρώσαν Καρδίαν, Πατριών Βαρύαρον, Μικρούσαν Πατριαν, Οφελίων Τρωαδίτην και Άνθος του Μαύου — ή Παιδική Χαρά με την Έσμερλίαν και Σπίρο Μονάχο — ή Λέων της Χαιρωθείας με το Πράσινο Χαβέρι, Πορτοκάλι της Σπάρτης, Σιρό-λά-Φαλουά, Πίθηκος του Βορρέου και Νιαγάρα — ή Καλλιτεχνική Γραφία με την Οραίαν Χαλκίδα, Μέλλουσαν του Τμητητού και Ζιζάνιον του Γυμνασίου — ή Ρωμαϊκός Κυνηγός με την Μεσημβρινή Άκτιν — ή Μερέλις με τον Άμυρον του Όλιμπου, Αίτην της Δήμητρος και Κρόβαλον — ή Μεγιστέδα με το Δουλούδι της Καρδίας, Κοκκίνα Καπελάκι, Ροδιάρ Κυνηγέτιδα και Άσπρο Πορτοκάλι.

Τών καθυστερούτων τετράδια δέν δημοσιεύονται νεία προτάσεις περί ανταλλαγής Μικρών Μυστικών, άν δέν ανταποδώσουν πρώτα διά του Γραφείου μας τα όρεθόμενα.

Από ένα γλυκό φιλάκι στέλλει ή διάπλασις προς τους φίλους της Στρατηγίαν Σανταροζά (ΐστεία) έτσι, ώς φαίνεται κάπου κάπου και τό όράϊόν σου φευδώνον εις την άλληλογραφίαν. Σπίνον (ώστε τό άλλο γράμμα σου θα είνε από την ΐχοχην, — όλο και δροσιά!) Β. Μ. Σαμλληλάριον (ευχριστώ πολύ ΐ. στείλα.) Φράγκαν Α. Διαβατίδου (Έλαθα και έστειλα απόδειξιν εύχριστώ.) Μερέλις (Έστειλα τό 23ον.) Ρωμαϊκόν Κυνηγόν (Έχει καλώς.) Καλλιτεχνικήν Γραφίδα (ευχριστώ πολύ.) Αποπειθάν Έλπίδα (σε συγγαίρω διά τον λαμπρόν βαθμόν, οι έπί τά μήνες στοιχίζουσα, 4.) Λέοντα της Χαιρωθείας, Οραίαν Τουρλίδα (πού θεωρείς μεγάλην της τιμής δια έθραβεύθη εις Διαγωνισμόν ΐδικόν μου Βραβείον και χάρην των Λύσεων Έστειλα.) Παιδικήν Χαράν (πως ΐβηλα να Έδωσαι από κανένα μέρος του γαιδουροκαβαλαρία σας φαντάζομαι τι γέλια!..) Έλληνικόν Έδαφος (εύτυχια μία φορά, εις τόσον όραϊον έρχοχην ή άν έλλη μάλαστα και ή Τεγγαρύλλα τότε παύσις σου κείνη!) Μέλλουσαν του Τμητητού (χαίρω πολύ διά την απόφασίν σου ή έπιστολή σου όραϊα και δέν πρέπει να έχης κανένα διαταγμόν, να, ειμπορείς να στείλης και τώρα τά Μ. Μυστικά.) Ακρίταρ, Ζώο, Αίτη (Βραβείον Έστειλα.) Άνθος του Σολωμού ([Ε]) διά την χαριστωμένη έπιστολήν, ειδαε ή κ. Φαίδων τί όραϊα παύσε δικαιολογεί εις την προηγουμένην σου; εύχριστώ πολύ διά τό ξεσπάθωμα; Τρελό Ναυτάκι (δέν λέγει τίποτε απ' όλ' αυτά, — και βεβαίως ή φίλος θα έχαιρετο άν τά έκείθανε, — διά να μη προδώσω τό φευδώνον σου.) Θερμήν Βροχήν (ειδαε; όμολογείς και σύ εις εις εις ολιγοτερον θυμωμένην έτσι θά του παρτή σιγά - σιγά ή θυμός, και έτσι θα περβση ή θυμός όλων, — άν είνε και άλλο θυμωμένοι, — και ή στήλη των Μ. Άγγελών θα μεγαλώση, ποτέ όμως τόσον, ώστε να βιάπητη την ύλην του φύλλου ή να προκαλή παράπονον.) Μέλλοντα Διπλωμάτη (τί; του έδωκα; παρά μίσην τεσσαράκοντα; αυτό δέν μου έφάνη πολύ διλωματικό, ή έπρατιμούσα να του έδειχνης άλλοίωςικα την πλάτην του; αλλά πάλι... μπορεί κανείς να μην θυμώση όταν άκούη τέτοια λόγια;) Ομιχλήν (και λύσεις δέσκα!) Κομματίζουσαν Θάλασσαν ([ΕΕ]) διά την όραϊαν έπιστολήν, έλπίζω ότι του λουού θα μου έδωσενυχνά αυτήν την εύχριστήν

ή μήπως μου έτοιμάζει πάλιν έπιπλήτη; ΐΐησον των Φαιάκων (χαίρω πού γενέσε καλή μετ' όλιγον ή προκλήσει Διαγωνισμόν μεταφράσεως) Σεληνογράφου Νότα (γράφου μου, δέν με κουράζει!) Λεμονιάτικον Ήλιον (σε συγγαίρω διά τους λαμπρούς βαθμούς.) Τσθρνόν του Παναγιώ (Βραβείον Έστειλα.) Φέρο-δός (μη δέν είδες ότι κατηγγήσασα; α! πληροφορία;) Καλλιτέχνην Μητροπολίτην κτλ. κτλ.

Εις όσας έπιστολάς Έκαστα μετά την 5 ΐουλίαν ήσπανήσω εις τό προσεχές.

ΤΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι Λύσεις δεκατά μέχρι της 18 Δεφώστου

Ό χάρησ των λύσεων, επί του όποιου δέν να γράψωσι τις λύσεις των οι διαγωνίζομενοι, στείλατε εν τώ Γραφείον μας εις φακέλλου, εν Έκαστος περίχει 20 φύλλα και τίμαται φ. 5.

333. Λεξήγριφος.
 Άν έπιρρημά τι τόπου
 Μά φίλσοτον ένώση,
 Ένα ρήτορα άρχαίου
 Παρευθός θα φανέρωσθ.
 Έστειλε υπό Σημητηρίου του μαθητήου

334. Στοιχειογράφος.
 Άπ' τό σωμα σου θα πάρη
 Μέλα, τι σημαντικόν,
 Τό κεφάλι του θα κόψη
 Νά το κάμησ φωτεινόν.
 Κί' άν του βγάλη; κάλι δού
 Άπ' τά πέντε του στοιχία.
 Τώκαμος κ' αυτό... στοιχείο!
 Έστειλε υπό Σημητηρίου Η. Αμούρη

335. Μεταγραμματισμός.
 Βάλε Ο αντί του Ι
 Και δά δής εις τή στήλη
 Ένας μάνης να χαθή
 Και κακούργος να βρεθή.
 Έστειλε υπό Γεωργίου Ν. Τσεκαλιού

336. Αναγραμματισμός.
 Της Βύρωςης κακοκίον
 Αναγραμματίσω
 Κ' ένα ζών οικιακόν
 Ότω σχηματίσω
 Έστειλε υπό του Αίμιου

337. Ρόμβος.
 1. — Γράμμα.
 2. — Ζών.
 3. — Είδος πλοίου.
 4. — Νήσος του Αίγαίου.
 5. — ΐβλιον.
 6. — Άντωνυμία.
 7. — Γράμμα.
 Έστειλε υπό του Βολώτου Κίαν

338. Διπλούν Κυβύλεξον.
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 Έστειλε ή ή Σαπύ ος

339. Έπιγραφή.
 Α Ι Ε Δ
 Σ Ε Α Ι Ρ
 Η Τ Κ Α Β
 Ι Δ Π Ι Τ
 Υ Ο Ι Β

Ζητείται ή άνάγνωσις της έπιγραφής ταύτης.
 Έστειλε υπό του Αιμιου του Βασιλείου

360-362. Κεκομμμένα και άνεσπερμμένα δύομασα πόλεων.
 1. — Εί όδοι πάρεσι, ποταμού μη ζήτει.
 2. — Κανόν του ζην άπάκτω; και άνοκίον.
 3. — Πλουτίσις χυτρεύς άργός και άμελής γενήσεται μάλλον αυτός άντου.
 Έστειλε υπό του ΐη υφρου

365. Διπλή Άπροστιχία.
 Τάρχηκά γράμματα των ζηουσιμένων λέξεων άποσείλον τώνμα Νηρηίδας, τά δε δεύτερα θεού άρχαίου:

1. Άρχαία Βασιλόπαις. 2. Μίγας ΐστορικός 3, 016. 4. Προφήτης.
 Έστειλε υπό του Δικου Μυρτίου, ο
 364. Φωνηεντόλεπον.
 6δν-ξς-εν-δν-δης-ν
 Βασίλη υπό της Αθηνάς Πλουκίτης
 368. Γρόφος.
 1
 < 2
 ολ
 Έστειλε υπό του Δε-Ρι-Μι

ΛΥΣΕΙΣ

των Ιεραρχικών Άσκήσεων των φύλλων 16 και 17

205. Τυρλομύγα (τυφλό-μύγα.) — 206. Βίλος-έλος. — 207. ΐος-ιον.
 208. ΣΥΡΟΣ 209. Η ΗΡΑ
 ΓΑΜΟΣ Η ΠΑΡ
 Α Μ Μ Ω Ν Ρ Α Κ Η
 Τ Ο Ν Ο Σ Α Ρ Β Σ
 ΣΙΑ Ω Ν
 210 Έλλήνων προμαχόντες Άθηναίοι Μαραθώνι χρονοσφόρον Μήδων εισορρεσαν δόναριν. Η άνήγνωσις κατέστη, εν των κάτω προς τα όνω, διεύθεν και άριστερόθεν ένάλ-λάξ.) — 211. Μεταξύ φίλων τά πάντα κοινά. — 212. ΣΑΥΡΑ (Σερπία, Άλφειός, ΐπατος, Ρήνος, Άγγλία.) — 215. Τό τετρακτίς τέσσαρα έστιν έκκαίδεκα. — 212. Ό μηδέν άδικόν μηδένος δέεται νόμου.

215. Χαέριος (Χάβρη, ά.) — 216. Τεδδία (ι, ε, δδ.) — 217. Αιμη-λιμήν — 21 Στέφανος-στεφάνος.

219. X Ε Ο 220. ΡΑΚΗ (Η ΚΑΡ, κήδων)
 Ο Π Ρ ΔΑΥΣ (ΞΣΥΛΑ)
 Ι Δ Φ ΚΥΜΑ (ΚίΔ ΜΥΚονος)
 Ρ Μ Ε ΗΣΑΥ (ΣΥΑΣ Η...)
 Ο Ε Υ
 ΣΕΡΙΦΟΣ
 Ν
 Ω
 Ν
 Δ
 Α
 Σ
 221. Τη ανταλλαγή διά των Μ, Ν, σχηματίζεται ή άπροστιχία: ΑΜΜΩΝ (Άμνος, Μίνας, Μόνος, Όκιμν, Νήμα.) 222. ΘΑΛΗΣ (Θάλασσα, Άστωτος, Αύνη, Ηίτα, Σοφός.) — 223. Θύσας γε θυμαθ' όμε χηθ' όσας; θεαίς, ούαί, φύτα.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Η λίξη λεπτά 10, διά δέ τοίς συνθηματίς μας λεπτά 6 μόνον. Χρήματος όσο 10 λίξας, δηλαδή και αι ολιγοτέρας των 10 πληθύνονται ως να ήσαν 10 λίξας.]

Έρωτώ τους φίλους της άγαπητής Διακρίσεως, τίμη πρώτον θα δυνηθώ να τους γνωρίσω. Τό έπίθυμά πολύ. — Ακαθόριστον Ρόδον. — Κ. Ν. Κουσαντινίδης, Μέγα Σενοδοχείον (Πλατεία Συντάγματος). (Γ-31)

Αναλλάσσω εικονογραφημένα ταχυδρομικά δελτάρια, πάσης πόλεως. Άπάντης άσφαλής. — Αντώνιος Δ. Ζώρας, όδός Σόλωνος, 117, Άθήνα. (Γ-32)

Αναγορών έντεθεν, πάνω την ανταλλαγήν δελταρίων κ' εύχριστώ όλους τους μετ' έμού ανταλλάξαντας. — Φώτιος Έμ. Πουπουλίδης, Rodosto (Τουquie.) (Γ-33)

Ευχριστίως λέγω τα ζητηθέντα υπό της Μεγαλοπρεπούς Φίσεως δι' ανταλλαγής Μ. Μυστικών. — Ανέλιπτος Χαρά. (Γ-34)

Ασπάζομαι την Άθον Καρδίαν Έσμερλίαν, Αθώα της Κερκύρας, ής δεχομένη εύχριστίως την άλληλογραφίαν άναμένω έπιστολήν, και Έλληνιστολίαν, ήν πληροφορώ ότι διαμένω παρά τον Έβρον. Ευχριστώ του Γάτορ της Ανατολής διά τάς εύχάς. Ζουλίεκα. (Γ-35)